

genkendt Veninden, slog hun Armene omkring hende med et heftigt Glædesudbrud.

„Det er dig! Det er virkelig dig! ... Men jeg forstaar ikke et Muk. Hvordan kommer du paa disse Kanter?“

„Jeg bor her!“

„Bor du her?“

„Ja, veed du ikke det? Vi flyttede hertil i Efteraaret. Min Mand har faaet Distriktslægeembedet i Jerve. Det er en Milsvej herfra. Jeg har fulgt min Mand i Praksis i det gode Vejr. Han har en Patient her paa Gaarden. Da jeg saa hørte, at du var kommen, maatte jeg dog hilse paa dig.“

„Men kære! Og jeg, som har tænkt dig siddende derovre paa Jyllands Heder for Tid og Evighed ... i det lille morsomme Hus, du engang sendte mig et Billede af. Stumpen her er altsaa den ældste.“

Jytte satte sig paa Hug foran den lille Pige, der ikke havde sluppet sin Mors Kjole.

„Og du har fire af den Slags!“

„Ja.“

Hun tog det betuttede Barn ind til sig og kyssede det paa begge Kinderne.

„Saa hedder du Olga, ikke sandt? ... Nej, vent lidt, det er Hedvig! ... Du skal ikke være bange for mig. Jeg er bare saa glad for, at jeg endelig engang faar dig at se! ... Men kom, Meta! Lad os sætte os! Jeg har jo hundrede Ting at spørge om.“

Jytte bøjede sig frem over Marmorbordet og betragtede Veninden med stadig lige frisk Forbavselse. Var denne frimodigt smilende Matrone virkelig Meta Haagensen, den gamle Skolekammerat fra „Instituttet“, Klassens Fuks, Meta Mæ-hæ, hvem de allesammen havde beklaget for hendes grimme Munds Skyld? Hvordan var det dog gaaet til? Ja, Munden var unægtelig den samme grovt skaarne Spalte. Og dog saae hun jo næsten smuk ud!

„Bliv ikke vred, Meta ... men jeg har aldrig kunnet huske dit Konenavn. Hvad er det, du hedder nu?“

„Gaardbo.“